SEMANARIO
O LAVRADOR
Caixa Postal — 666
Curitiba — Paraná — Brasil

Redação e Administração:
Rua Augusto Stellfeld 799

Diretor e Proprietario:
Nicolau Woytowetch

O LAVRADOR
Хліборoб

— ТИЖНЕВИК —

ПЕРЕДПЛАТА:
Річно: кр. 60.00
Піврічно: „ 35.00
Для Аргентіни: 25 песів.
Інші краї: 4 ам. доляри
Поодиноке число: кр. 2,00
Ціна оголошень
після умови.

Ч. 17 (1072) КУРІТІБА, 3. червня, 1953 РІК ВИДАННЯ XXX

ЩО СТАНЕТЬСЯ ЗАВТРА?

Аналіза теперішніх подій дає нам змогу відсунути заслону над майбутнім, подивитися в завтрішній день.

З жалем доводиться ствердити, що рушійною силию різних розигр у будучині, як були досі, так залишаються й надалі—совєти.

Плянована та урочисто оголошена міністром закордонних справ США, Далесом, „нова доба Айзенговера, проіснувала лише кілька днів і то тільки на папері та в радіопересиланнях. Думка, що по смерті Сталіна, особа президента Айзенговера мусить автоматично вийти наперед і очолити світову політику, розплилася ніби цигарковий димок.

Сполучені Штати, під прозодом Айзенговера не скористали з винятково сприятливого моменту по смерті червоного диктатора і не збили большевиків з їхніх позицій розгорнутого наступу. Замість того, щоб ініціятиву в світовій політиці перебрати в свої руки, США послухалися намовлянь Великобританії та її однодумців і фактично на сьогодні починають дедалі все виразніше їхати на труманівських „оборонних", чи то пак, „обмежувальних" коліях. Протягом дуже короткого часу вже пішли під спуди архівів чимало важливих навіть вирішальних справ.

Що є з пропозицією встановлення безпосередніх дипломатичних зв'язків із совєтською Україною та Білорусією? Куди сховано настанову про визволення загарбаних Москвою країн?

Американський парлямент просто закинув ці проблеми, або ухвилявся від їхнього здійснення.

М'яко висловлюючись, пасе задніх уряд США і в своїй пропаганді. Він ніби не помічає, що її захопили в свої руки російські шовіністи, від чого та пропаганда, як кажуть в Галичині, зійшла на пси.

Наприклад, радіо державного департаменту, „Голос Америки", за давньою залізною заслоною бачить самих тільки росіян, саму тільки Росію. Інших народів, інших країн для нього там наче не існує.

Червона Москва в своїй пропаганді цього не робить. Вона назовні чітко розрізняє українців, Україну; білорусів, Білорусь; і т. ін. Останніми днями з московського радіо майже зовсім зникло визначення „старший брат", натомість наполегливо подається „нерозривна дружба між народами СССР". Ото ж, „нові совєтські керівники" (за висловом Айзенговера) намагаються зискати собі симпатії різних народів у межах величезної багатонаціональної держави.

Враховуючи досвід минулої війни, кремлівські верховоди добре розуміють, що без підтримки народів СССР і в першу чергу українського—другого по кількості слов'янського народу в світі, для них нема ніяких виглядів ставати на прю з західніми державами.

Чому цієї простої істини ніяк не можуть збагнути керівники США? Чому вони своєю російською великодержавною пропагандою відштовхують ті народи і, насамперед, український, від найтіснішого союзу з собою для боротьби проти світового поневолювача—червоної Москви?

Сьогоднішнє становище Великобританії—саме їй не віщує нічого доброго. Настанова англійської дипломатії: „торгувати можна і з людожерами", а відтак бути з ними в приязних стосунках, виявилася наскрізь помилковою. Останнього тижня цілий світ читав і слухав, як з Москви й Києва, наче недолугого хлопчика різками, совєти сікли голову англійського уряду, Вінстона Черчіля. І за що? За те, що Черчіль, всупереч бажанням американців, запропонував зробити для російських большевиків різні далекосяжні поступки. Та совєтам видалося замало обіцянок голови уряду Великобританії. Через те йому від головного московського часопису „Правда", за большевицькою термінологією, дісталося і в хвіст і в гриву. Нам було аж ніяково за Черчіля слухати численні пересилання тієї статті з Москви і Києва.

Англія любою ціною хоче подовше зберегти свої величезні колонії. Ми кажемо подовше, бо на завжди вона їх уже не збереже. І консерватори і лейбористи усвідомили собі, що кожна нова війна позбавляє Англію частини її заморських володінь. Тому різного роду англійські політики нізащо не хочуть допустити до нового випробування сил. Але кожному ясно, що коли б США покинули Европу на її власні сили, то совєти дуже швидко проковтнули б її разом з Англією. Великобританія сьогодні вже не спроможна провадити свою власну незалежну політику в світі, вона вже перестала бути провідною потугою.

Всі інші держави вільного світу перебувають на різних позиціях між США та Англією. Більшість з них підпирають США, але така велика країна, як Індія, йде в парі з Англією.

Червона Москва, по смерті Сталіна доволі швидко починає знову розвивати свою імперіялістичну політику. Це, головним чином, сталося тому, що США (совєти зважають тільки на північноамериканську потугу) виявили дивну нерішучість і компромісову лагідність у світовій політиці.

Під барабанний бій про потребу миру, большевики безнадійно затягують корейські переговори, посилюють агресивні дії в Індокитаї, відмовилися взяти участь в кофереції по укладенню мирного договору з Австрією.

В середині СССР знову набирає помітної сили протиамериканська пропаганда, навіть демонстративно, з розголосом на цілий світ, знищуються „американські парашутисти, шпигуни і диверсанти". Так звані „нові керівники Совєтського Союзу" з молоком матері всмоктали ідею російського імперіялізму. Вони є великодержавними спадкоємцями російських царів, Леніна і Сталіна. Ото ж, в їхніх головах найбільше роїться різних плянів по захопленню до своїх рук цілого світу.

Скільки не буде конференцій, зустрічей, різних угод, а нової війни не оминути. Підбити цілий світ ще за свого життя хотів кат Сталін. Тепер, з такими ж думками носяться йноситимуться його вірні учні.

Чи вдасться це їм?

Ми певні того, що ні! Російська імперія, так чи інакше, іде до свого історичного кінця. Так було колись з римською імперією, з наполеонівською Францією а в наші часи з гітлерівською Німеччиною. Хоч можливо зайдуть і великі зміни в світовому укладі сил, але Росія перестане існувати, як великодержава. Не врятують її від такого кінця ні кремлівські ошуканці, ні московські шовіністи з „Голосу Америки".

Цілком ясно, що Україна і великий український нарід, у майбутніх міжнародніх розиграх не стоятимуть осторонь. Нашого союзу вмушені будуть шукати і Москва і Вашінґтон. Та ми повинні бути завжди свідомі своїх власних сил і свого власного значіння. Ми сьогодні маємо величезну кількість фахових військових—від солдатів до маршалів включно. Ми маємо незлічиму армію технічної й ґуманітарної інтелігенції, висококваліфікованих робітників, не говорячи вже про досвідчене селянство. Наш нарід є на сьогодні винятково добре політично вишколеним. Наша країна багата хлібом і різними покладами, має потужну промисловість. Терени України є найзагрозливішими і найуразливішими для СССР.

Враховуючи й усвідомлюючи все це, українці можуть і мусять сміливо йти на зустріч майбутнім подіям, на зустріч завтрішньому дню.

У вирі наступних подій, при неминучому розчленуванні російської імперії, ми повинні відзискати всі свої терени, відзискати цілковиту волю й незалежність Українському Народові, Українській Державі!

Ол. Ващенко

Любіть Україну у сні й наяву,
Вишневу свою Україну.
Красу її вічно живу і нову,
І мову її солов'їну.

ІВАН ФРАНКО

28 травня 1916 року перестало битися полум'яне серце велетня духу українського народа—Івана Франка. Є люди, фах яких не можна окреслити одним словом, одним поняттям. До них належить і геніяльний син України —Іван Франко. Він поет, прозаїк,

драматург, перекладач, науковець, громадсько-політичний діяч. І в кожній галузі зробив дуже багато, до кожної з них вклав велику частину своїх видатних, коли хочете, феноменальних здібностей.

Іван Франко народився 15 серпня 1856 року в селі Нагуєвичах, Дрогобицького повіту. Батько його був ковалем. Та бідна галицька реміснича родина потурбувалася про освіту майбутньої величної постаті українського народу.

Франко закінчив сільську школу, гімназію, університет.

Під сильними впливами Тараса Шевченка Франко ще в гімназії розпочав свою літературну діяльність. Та дуже швидко він знайшов своє власне обличчя в літературі і зробився цілком оригінальним, самобутнім, талановитим автором. З галузі поезії найвидатніші його твори: «Каменярі», «Вічний революціонер», «Смерть Каїна», «Мойсей», «Панські жарти», та багато інших. Залишив він по собі і чудові віршовані речі для дітей: «Лис Микита», «Абу Каземові капці», «Пригоди Дон Кіхота» тощо.

В найширших читацьких масах добре відомі його оповідання й повісті: «Ріпник», «На роботі», «Яць Залепуга», «Боа констріктор», «Борислав сміється», «Захар Беркут», «Петрії і Довбущуки», «Великий шум»...

А кому невідомі драматичні твори: «Украдене щастя», «Учитель», «Сон князя Святослава», «Будка ч. 29»?

Навіть зробити звичайний перелік усього того, що написав Франко—дуже й дуже тяжко. Ми ще й досі, до речі, не маємо повного видання його творів і, очевидно, ще дуже довго не будемо того мати.

Іван Франко є славним перекладачем доробків чужоземних авторів, як Софокл, Байрон, Гете, Ґайне, Золя та інші.

Не перелічити його й наукових праць. Досить сказати, що Іван Франко був членом багатьох наукових інституцій світу.

Добре відомий Франко і, як журналіст і, як політичний діяч. За політичну діяльність його було двічі ув'язнено.

На чудовому прапорі всієї української літератури сонячно-ясравими літерами написані перші прізвища: Шевченко, Франко, Леся Українка!

Це люди—генії, що підняли всю нашу національну культуру на незрівняну височінь. Ми по праву пишаємося ними і неухильно дбаємо за увіковічнення їхньої славної пам'яти.

Сьогодні, відзначаючи чергову річницю великого Франка, кожний з нас мусить ще більше, ще досконаліше вивчати його творчість. Та блискуча творчість є золотим фондом багатющої культурної скарбниці українського народу.

ПАМ'ЯТІ ВОЛОДИМИРА БЛАВАЦЬКОГО, ВИДАТНОГО УКРАЇНСЬКОГО МИСТЦЯ

8-го січня 1953 р. у Філадельфії помер член — кореспондент УВАН Володимир Блавацький, видатний драматичний актор і режисер

Володимир Іванович Блавацький (справжнє прізвище Трач) народився 15 листопада 1900 року в Косові, на Західній Україні. Учився в гімназії в Коломиї. З 18-ти років почав працю в українському театрі і невтомно працював до останніх днів. Працював в театрі "Бесіда" у Львові, під керівництвом Василя Коссака, потім в театрі під проводом Йосифа Стадника і в театрі Загарова. В роках 1927—28 був у театрі "Березіль" Харкові. Після приїзду з Харкова був мистецьким керівником театру імені Тобілевича у Львові, а з 1933 року був директором театру "Заграва". В роках 1939—41 Блавацький був головним режисером театру імені Лесі Українки у Львові, а пізніше директором Львівського театру. На еміграції в Німеччині Блавацький став на чолі ансамблю акторів. Перебуваючи в США, Блавацький невтомно діяв у галузі українського театрального мистецтва і радіомовлення. Спомини Блавацького друкувались у журналі "Театр" у Німеччині і в журналі "Київ" (Філадельфія).

Як видатний український мистець Блавацький належав до УВАН. Його творчість залишила великий слід в історії українського театрального мистецтва.

АМЕРИКАНСЬКІ ПАРАШУТИСТИ НА УКРАЇНІ?

27 травня київське радіо передало спеціяльне повідомлення МВД (міністерства внутрішніх справ) Совєтського Союзу. Те повідомлення твердить, що в ніч на 26 квітня, чотиримоторовий американський літак без опізнавальних відзнак, скинув на терен України 4-ох парашутистів. Усіх їх було схоплено органами МВД. Парашутисти: **Олександер Лахно, Олександер Матов Сергій Горбунов, і Дмитро Ремига** мали при собі автоматичні револьвери, запаси набоїв до них, вибухові матеріяли, різні отрути, зокрема ціяністий калій, кліше для друкування антисовєтських листівок та фальшивих документів, фотографічні, радіоприймальні та радіовадавчі апарати, великі суми совєтських грошей. В кишенях парашутистів знайдено підроблені совєтські пашпорти і військові квитки.

Їхнім завданням було розвинути широку діяльність у двох містах—Києві й Одесі. Тут мусіли вчинити різні саботажницькі, диверсійні й терористичні акти, а головним чином створити та пустити в рух шпигунську мережу і організувати антикомуністичну пропаганду. Всі зібрані відомості скинуті парашутисти мали спеціяльним кодом (прибраною мовою) пересилати через радіо до центру американської розвідки в Західній Німеччині.

Лахно, Матов, Горбунов та Ремига за німецької окупації служили в загонах, що поборювали червоних партизан. По капітуляції Німеччини вони перекинулися на бік американців. Близько Мюнхену (в Бад Візеєв) названі особи закінчили спеціяльну школу американської розвідки. Таких шкіл на терені Західньої Німеччини є чотири. Там готують кадри американських шпигунів, диверсантів і терористів, яких потім засилають до Совєтського Союзу (головним чином на Україну) та до країн «народніх демократій».

Лахна, Матова, Горбунова й Ремигу спочатку приставили до атенського аеродрому в Греції. Там їх зустрів американський майор Гарольд Фідлер, який 1951 року тричі побував в СССР, перевозячи дипломатичну пошту. З Атен американський літак перепровадив їх на Україну. Всі 4-і парашутисти розстріляні.

Таке є офіційне совєтське повідомлення.

Головний американський військовий постій в Західній Німеччині та представник державного департаменту США у Вашінґтоні назвали це повідомлення: «фантастичною вигадкою совєтської влади, що скерована на одурманення уярмлених комуністами народів».

До загального відому

Центральна Управа Хліборобсько-Освітнього Союзу повідомляє, що пан СТАХ КОЛОСОВСЬКИЙ з дня 1-го червня 1953 року припинив провадити збірки грошей на „Хлібороб", будову Репрезентаційного Дому, оголошення і т. ін.

Будемо дуже вдячні всім нашим читачам, акціонерам і симпатикам, якщо вони різні грошеві внески складатимуть тільки безпосередньо Скарбникові Союзу п. Ол. КОЛОДИНСЬКОМУ, Заступникові Голови Союзу п. С. РЕШЕТНИКОВІ, або в редакції „Хлібороба" на руки КНИГОВОДА.

Крім зазначених вище осіб ніхто інший не має право виставляти посвідки, за винятком інтерйору, де все залишається так, як було й досі.

Що ж торкається Курітіби й околиць—закликаємо всіх наших чесних громадян виконувати точно, без перерви свої фінансові зобов'язання, що допоможе успіхові нашої праці і вчасному виконанню поставлених перед нами завдань.

Центральна Управа ХОС'у

ВІСТІ З УСЬОГО СВІТУ

СЕУЛ. Мирні п[illegible]еговори в Кореї знову відкладено на од[illegible]н тиждень.

Останніх днів к[illegible]муністичні війська розпочали уперті ат[illegible]ки на позиції військ ОН. На окремих ділян[illegible]ах фронту червоні кидають у бій по к[illegible]лька полків відразу. Однак їм і досі не пощастило заволодіти вирішальними по[illegible]иціями військ ОН.

З ПАН-МУН-Ж[illegible]НУ в останню годину повідомлено, що [illegible]омуністична делегація відмовилася прий[illegible]яти навіть останні, найбільш „злагідне[illegible]" пропозиції командування військ ОН у справі тих полонених, що не хочуть бути репатрійованими.

ВАШІНҐТОН. Президент США, Айзенговер, заявив, що він категорично заперечує проти запрошення комуністичного Китаю до членства в Об'єднаних Націях.

ВАШІНҐТОН. В п'ятницю 29 травня, після тритижневої подорожі по країнах Близького Сходу та Середньої Азії, повернувся до США міністр закордонних справ Далес, якого супроводжував керівник департаменту американської допомоги країнам вільного світу, Стасен.

Виступаючи в привітальною промовою в Анкарі, Далес сказав: „Туреччина — велика демократична країна і вірний союзник США. Турецькі війська весь час героїчно б'ються проти комуністів у Кореї".

ЛОНДОН. За два дні до початку конференції 4-ох держав (Англії, США, СССР і Франції) в справі укладення мирного договору з Австрією, уряд Советського Союзу сповістив, що він відмовляється взяти участь в цій конференції. Вже сьомий рік совєти злісно саботують приверненння мирного стану австрійській державі.

БЕРЛІН. В Східній Німеччині, в Нов Брандербурзі, совєти розпочали будову величезної підземної тюрми. На поверхні над нею розташовують затишні місця для відпочинку та споруджують невинного вигляду будинки.

БЕРЛІН. З початку цього року з советської окупаційної зони Німеччини вже втекло понад 180 тис. осіб. В Ганновері створено спеціяльний центр для допомоги німецьким втікачам.

ХАНОЙ. Новий командувач французьких військ в Індокитаї, генерал Навар, сказав, що він хоче дощенту розгромити комуністичні банди ветмінців.

На сьогодні ветмінці відступають від столиці держави Ляос, Люан Прабангу.

ВІДЕНЬ. В комуністичній Чехословаччині серед населення панує величезна паніка. Скрізь біля крамниць стоять неймовірно довгі черги. Люди купують усе, що тільки бачать очі: сіль, мило, горох, борошно, цвяхи, мануфактуру... Ця паніка викликана чутками про можливий обмін теперішніх грошей на нові.

ПРАГА. Тут розпочався новий „показовий" процес проти колишніх керівних комуністичних працівників Чехословаччини. Головним підсудним є Ріхард Сланський — брат страченого пів року тому Рудольфа Сланського. Цей процес є точною копією попереднього. Підсудними здебільшого виступають тепер ті, що на попередньому процесі були свідками і[з] обвинувачують „у протидержавній змові". Більша половина підсудних — жиди. Чи не означає це поворот комуністичних країн до антисемітизму?

ВАШІНҐТОН. 400 тис. осіб, що втекли з комуністичних країн, живуть тепер в США. Уряд Айзенговера подав до парляменту законопроєкт, яким передбачається ще цього року допустити до США нових 240 тис. еміґрантів із за залізної заслони.

БУКАРЕШТ. В Румунії відбувся з'їзд" передовиків колективних господарств". На тому з'їзді схвалено "прикладний статут єдиного колективного господарства".

ВАРШАВА. В Польщі працюють понад 7.000 курсів вивчення російської мови. Ті курси відвідують 150 тис. осіб. Ото ж, русифікація польського населення дедалі все більше шириться.

Микола Очерет

Чи справді так?

(Нью Йорк, летунською поштою)

В своїй промові президент Айзенговер зазначив, що „найгірше й найкраще, що може статись — можна висловити кількома словами. Найгірше: це атомова війна. Найкраще буде: життя під постійним страхом і напруженням, тягар озброєння, що мусить відбитися на добробуті й працездатності всіх народів, витрата сил, що перешкоджатиме кожній системі створити справжній добробут і правдиве щастя для народів землі... Таке життя — це загалом не життя... Це стан людства, що висить на залізному хресті". Напрошується само собою питання, а що краще: „висіти на залізному хресті", чи „атомова війна"?

Коли людство „висить на залізному хресті", то ми маємо лише один кінець — смерть, а війна, яка б вона не була, дає шанс на перемогу, а тому і на реалізацію американських ідеалів — воля і мир для всіх народів і для кожної людини. Приглянемося тепер ближче до найгіршого: „атомової війни". Атомова бомба, скинута в Гірошімі, миттю знищила десятки тисяч людей, а за час панування росіян в Китаї розстріляно й повішено понад 5 мільйонів населення. Атомова бомба, скинута в Нагасакі, теж миттю знищила десятки тисяч людей, а в 1933 році на Україні росіяни виморили голодною смертю понад 6 мільйонів населення. Тиха смерть мільйонів хліборобів протягом кількох місяців, при тому за наказом і пляном „соціялістичного" уряду, в умовах миру й пропагандивного „добробуту" — це явище жахливіше за атомову бомбу. Президент Айзенговер уяви не має, як то люди вмирають від голоду, бо коли б мав про це уяву, він не казав би що найгірше є „атомова війна". А ми це бачили на власні очі. Ми бачили села, що мали раніше 15 тис. мешканців, мертвими з чорними примарами при вході в село, ми бачили, як зголодніла людина, діставши 5-ти фунтову хлібину, з'їдала її зразу і падала в корчах на землю та вмирала, ми бачили гори мертв'яків, що складені були, як дрова на подвір'ї лікарні, бо їх не встигали закопувати. Гірш того — багато наших матерів того року померли від голоду. Я добре пам'ятаю ту хатину на Полтавщині, де вмирала пухла від голоду моя мама... Ось її рука піднялась, потягнулась до грудей і вийняла з-за пазухи чорніший від землі окравець хліба... „Це тобі, сину, я берегла! Може тобі і не прийдеться вмерти з голоду..." та й померла. Я той хліб поклав в труну до матері, коли її ховав. Я знаю: на Страшнім Суді моя мати покладе його до ніг самої Пречистої, як знак своєї безмежної материнської любови.

Тижнів через три після цього я був в одеському порті і бачив, як золоту українську пшеницю вантажили на англійські, французькі, італійські та німецькі пароплави. За гони від пароплавів нарід пух з голоду, а вирощена і зібрана цим народом пшениця відпливала до великих европейських держав. Европа ж дивилася на Росію через рожеві окуляри російської літератури, мистецтва, балету та науки. Вона поняття не мала, як не має й тепер, про те, що являє собою Росія, знана нині під назвою СССР. Лише корейська війна та „походи смерти" полонених вояків альянтських армій, примусили нарешті трохи скинути оті окуляри і Европа дещо повірила в Вінницю, в Катинь, в хутір Биковню, в 15 мільйонів рабів концентраційних таборів СССР, які саме й копають уранову руду для атомових бомб та здобувають золото для фінансування п'ятих колон у вільному світі.

Не слід також забувати того, що атомові бомби самі з неба не падають, їх треба скинути, а скидати їх будуть не „нові лідери Советського Союзу", до яких звернувся президент Айзенговер зі своєю „мировою офензивою", а звичайні вояки. Ми ж знаємо, що 85 % тих звичайних вояків є сини поневолених народів. Ми на власні очі бачили, як бомби, що призначались на місто Берестя, всі були скинуті в болото і жодна не впала на місто. „Атомову війну" комусь треба вести, а вестимуть її наші брати — тому це не таке вже страхіття. Ми бачили, як під Києвом мільйонова армія без опору пішла в німецький полон, бо вояки думали, що німці ви[з]волять їх з російського рабства. Але ми бачили також, як ті ж самі вояки з пляшками бензини в руках кидалися на німецькі танки і виводили їх з ладу, бо німці виявилися ще гіршими гнобителями. То ж, коли б президент найсильнішої в світі вільної держави, та звернувся зі своїм закликом боротьби „за волю і мир" саме до гноблених Росією народів, то „атомова війна" стала б міфом, а „тюрма народів", що сьогодні має назву СССР, завалилась би від першого поштовху. Це єдиний шлях, що веде до „волі і миру", всі інші ведуть до опанування російськими большевиками цілого світу. Без допомоги поневолених Росією народів вільний світ не матиме сили розвалити країну насильства та рабства і сам стане колонією большевиків. Ось чому ми певні, що президент Айзенговер таки буде змушений звернутися до пригноблених Росією народів по допомогу в боротьбі за „волю й мир". Віримо, що чекати нам лишилось недовго, бо „висіти на залізному хресті" людство довго не може.

РОМАН БОНДАРЕНКО НАД ЮГОСЛАВІЄЮ

24 травня офіційна югославська агенція з Београду подала виняткову сенсаційну вістку.

Того дня, над другим по своєму значінню містом країни, Загребом, при яскравому сонячному світлі, несподівано з'явився советський літак незнаної ще ширше конструкції. Той літак почав у повітрі коливати і швидко йти додолу. Югославська військова розвідка негайно встановила за ним пильну стежу. В 20 кілометрах від Загребу літак, охоплений полум'ям, упав на землю. Трохи далі від нього знайдено советського військового пілота — офіцера, що через легке поранення не міг сам звільнитися від парашуту.

З документів пілота встановлено, що його звуть Роман Бондаренко.

На допиті в югославській розвідці Роман Бондаренко сказав: — він належить до залоги однієї з советських авіяційних баз, розташованих в Австрії. З наказу командування тієї бази випробував нового літака й дещо збився з курсу, тому й залетів до Югославії. Над Загребом літак загорівся, через те Роман Бондаренко змушений був стрибнути з парашутом.

Югославські військові чинники подали від себе, що найближча до Загреба прикордонна місцевість советської зони Австрії розташована на віддалі понад 100 кілометрів. Там ніякої авіябази нема. Советські військові авіяційні частини перебувають у глибині Австрії, ото ж від Загребу вони є ще більш віддаленими. Такий досвідчений пілот, як Роман Бондаренко, не міг на стільки далеко „збитися з курсу", тобто заблудитися.

Припускають, що Роман Бондаренко мав виконати в Югославії якісь певні завдання советського командування. Ніяких більше подробиць у цій справі передано не було.

ВІСТІ З БРАЗІЛІЇ

* Президент Республіки схвалив проєкт військового декрету, в якому говориться, що всі чоловіки, які перебувають на військовій службі, а також особи, що є в резерві та на державній пенсії як військові, за приналежність до комуністичних організацій та за підтримку їх, каратимуться судом військового трибуналу.

Міністр морської фльоти, прийнявши до виконання цю постанову, сказав: — кожний військовий мусить бути вірним своїй батьківщині!

* Губернатор штату Парана, Муньоз да Роша, на місце померлого Ераста Гартнера, призначив нового префейта м. Курітіби. Д-ра Жозе Луїз Гуєра Рего.

* Під час коронації, англійській королеві Елизаветі 2 й, бразілійським урядом буде зроблено коштовний подарунок з діямантів та інших дорогоцінних каменів, вартістю в 2,5 мільйони крузейрів.

* 23 го травня Курітібу відвідали кращі журналісти Бразілії, які перед цим відбули свій 4-й національний конгрес.

* Організація С.Е.Х. ІМ. запропонувала зменшити закупівлю люксусових річей з-кордоном, цим самим трохи піднести економічний стан країни. Як повідомляють часописи, цей захід принесе за друге півріччя цього року 600 мільйонів крузейрів заощадження.

* Курітібу відвідав посол Югославії — Іван Воєвода. Тепер він виїхав на відвідини більших міст Парани.

* Розлив ріки Амазонки не припиняється; з кожним днем вода прибуває на 5 см. Люди, не маючи досить харчів, починають хворіти. Худоба, яка їсть всі покидьки, дохне. Держава вживає всіх заходів для допомоги. Але, як сповіщать часописи, знаходяться люди, які користають з великого лиха. До залятих місцевостей транспортують продукти і продають їх по надмірно високих цінах або вимінюють на худобу, яку оцінюють дуже дешево.

* По замовленню штату Парани з США вже прибуло до порту Паранаґва 1.853,5 тонн асфальту з числа замовлених 10.000 тонн.

* Організація по будові житлових приміщень затвердила на поточний рік проєкт спорудження будинків для дрібних землевласників на суму 80 мільйонів крз. Кожен селянин зможе набути собі хату на сплату протягом 20 років. Враховуючи прибутки селян, сплата буде річна в сумі 3% від вартости будинку.

* Як показує статистика в Бразілії нараховується жінок 26.059.306, а чоловіків 25.885.001.

* Як сповішають з Порто Алеґре, Далміріо Кардейро, що хворий на маячіння, під час сну виліз на драбину висотою 4 метри і впав додолу. Працівникам швидкої допомоги, які приїхали на місце випадку, Далміріо Кардейро сповістив, що з ним вже був раз випадок, коли він у сонному стані керував автом.

* В штаті Парана, в місті Каскавел, відкрито новий аеро порт.

* Рік тому в Сан Павлі одноразово народилося четверо дітей, і, як сповіщають часописи, їх розвиток іде цілком нормально, вони вже почали говорити перші слова.

* Протягом травня місяця в Советському Союзі перебувала група бразілійців про яку комуністичні часописи писали: — «делегація робітників і селян». Очолював же ту групу... генерал Гоноріо Кавалканті.

* Як сповіщають з Порто Алеґре, між станціями Круз Алта та Пассо Фунду, через те, що завалився міст, до ріки впав потяг, який віз риж та борошно. Згинув пом. машиніста, а машиніст, кочегар та керівник потягу тяжко поранені. Пошкодження мосту стримало рух на декілька день.

ПОБАЖАННЯ

З нагоди 44-ої річниці з дня народження Пана ПЕТРА КУРАЧА висловлюємо йому свої найкращі побажання добра, багато сил і здоров'я та здійснення всіх мрій і задумів у майбутньому.

Друзі

Олена Звичайна

МИРГОРОДСЬКИЙ ЯРМАРОК

(продовження)

А меблі — останній крик моди! Але... що з того, коли нема в мене того милого затишку, що у Вас? Каюсь — нема! Але... я вже схопила секрет! Він полягає в оцій ось оздобі ручної роботи українського стилю. І... тепер я беру собі Вас за зразок і, по правді сказавши, хочу наздогнати...

— А, може, ще й перегнати? — з іскринками в очах спитала всебічно приємна дама: Лише... наздоганяючи мене, легесенько повертайте на скрутах! Щоб, бува, не...

Тут іскринки в глибинах великих блакитно-сірих очей раптом погасли, і, чемно перепросившись, Ревека Миронівна ластівкою випурхнула до спальні.

— Ганно! Ганно! — почувся її свіжий імперативний голосок: — А йди но сюди! Та швидше ж повертайся! Біда мені з тим опудалом із Хомутця!

За хвилинку з'явилася Ганна з тонесенькою жіночою нічною сорочкою в лівій руці та голкою з рожевою ниткою — в правій.

— Чи ти не спиш там, бува?

— Ні. Я вишиваю.

Цієї заяви було більше, ніж досить, щоб гостя миттю попросила показати їй вишивання.

— Какая прелесть! Мрія! Поема! Казка! То виходить, що Ваша Ганна вишиває для Вас білизну та ще й он як майстерно! А я й не знала!

— Якби Ганна не вміла майстерно вишивати, то не мала б щастя бути моєю наймичкою! Вона весь свій вільний від роботи час вишиває білизну для мене й для дитини... — Усе це Ревека Миронівна вигукнула зі спальні весело й недбало, — між іншим і, без пави звернувшись до Ганни, додала сухим, підкреслено-діловим тоном: — Здається... ми з тобою вдвох плахту над ліжком прибивали... Вірно?.. Ну, а сміття й решту цвяшків хто має прибрати? Може, — я?!?

Ганна мовчки почовгала до кухні за віником, а просто приємна дама з неймовірною для своєї комплекції легкістю скочила з крісла-гойдалки, яке, залишившись без тягаря, заколивалося сполохано, досягаючи найбільших амплітуд.

— Ви дозволите? — солодким як мед, голосом спитала гостя, стоячи на самім порозі спальні й пропихаючи туди свого носика — сливку.

— Звичайно, звичайно, дорогенька Маріє Іванівно! У мене від Вас нема таємниць... Ганно-о! І де ти знову пропала? Принеси до спальні крісло-гойдалку для Марії Іванівни! Ой, яка ж ти незграбна!

Але просто приємній дамі було не до гойдалки... Охопивши швидким, як блискавка, поглядом добре знайому спальню приятельки, вона спинила свої водянисто-ніякі на цей раз жадібно розплющені очі на плахті-красуні. Соковитість барв, мистецькість малюнку та вибаглива гра відтинків у ту ж таки мить полонили заздрісне серце пишної гості — московки... Особливою рельєфністю вражали червоні та чорні барви: перші були, як свіжа, незасохла ще кров, другі — як родючий чорнозем, щойно политий весняною зливою. А ще до того й сонячні зайчики — чиїсь спільники грайливо пробиваючись крізь мережево ґардин, витанцьовували на шахівниці плахти такого іскристо-буйного гопака, що очі всіх трьох жінок мимоволі прикипіли до плахти, — але... дивилися, думали й відчували всі три по-різному... Сталося так, що озброєна віником Ганна спинилася в центрі — між двома приємними дамами, і сама вона перша прокинулася від гіпнози... З силою відірвавши зачарований погляд своїх невеличких карих оченят від плахти-красуні, вона пильно глянула спочатку елеґантну Ревеку Миронівну від голови до самих п'ят, — так, начебто бачила її вперше, а потім і надто масивну Марію Іванівну... І були Ганнині очі колючі, як та голка, якою вона щойно вишивала нічну сорочку для своєї господині.

— Мені цікаво, Ганно, як довго ти тут стоятимеш із віником у руках? — спитала всебічно приємна дама.

— Та я... зараз... Ось тільки хай Марія Іванівна мені з дороги вступиться.

— Коли... і де придбали? — хрипко спитала просто приємна дама.

— Тоді... і там, де й Ви ту сорочку вирізувану.

— А... скільки дали?

— Ось ще й тут сміття лишилось! Невже ти не бачиш, Ганно? Сідайте, моя дорогенька Маріє Іванівно! Моя гойдалка завжди до Ваших послуг...

Але гостя чомусь не сіла...

— Скільки дали? — повторила вона знову.

— Невже Вас, моя люба, може цікавити така дрібниця? — спитала Ревека Миронівна, мило усміхаючись і заглядаючи в саму глибінь водянистих очей пишної гості — московки: — Триста карбованців, чи... може, скоринку хліба, — яка різниця? Факт той, що плахта — МОЯ річ, а вирізувана сорочка — ВАША... Не знаю, чи завважили Ви, що я Вас не питала, скільки і що саме Ви дали за... ту сорочку-перлину...

— Гм... можливо, що Ви маєте рацію...

Запанувала ніякова павза, що тривала значно довше, ніж дозволяла чемність: може, то чиїсь тіні заважали розмові приємних дам...

— Ревека Миронівна! Ґалубушка! Ангел Ви мой! — піднесеним тоном заговорила, нарешті, московка, і голос її тремтів, і щоки її вкрилися густим некупованим рум'янцем: — Продайте мені цю плахту! А собі... іншу купите! Чейже Ви тут у Миргороді постійно мешкаєте, а я за тиждень уже маю повернутись назад до Москви без плахти! Це ж трагедія! Зрозумійте мене!

— Ну, протягом тижня Ви ще встигнете купити собі плахту... Але чого ж ми стоїмо, моя дорогенька? Сідайте, прошу Вас! Моя гойдалка скучила за Вашим пишним тілом! — і з цими словами гостинна господиня присунула своїй гості крісло-гойдалку, і, коли воно, нарешті, загойдалось під тягарем Марії Іванівни, Ревека Миронівна й собі сіла на маленькому стільчику поруч.

Старанно зібравши геть усе сміття й цвяшки, Ганна повільно пішла до кухні, — висока, худа, незграбна і... колюча.

— Ґалабушка! Ангел Ви мой! Що хочете за плахту?

— А... що дасте? — лукаво примруживши ліве око, спитала всебічно приємна дама, — спитала недбало, немов жартуючи...

— Дам Вам ту перлину — сорочку вирізувану, — вона Вам, їй Богу, в самий раз буде..., Ще й сто карбованців додам, — радісно вигукнула просто приємна дама.

— Ха-ха-ха! — зневажливо розсипала намисто сріблястого сміху всебічно приємна дама: — ха-ха-ха! Ви, як я бачу, жартівниця, моя дорогенька! Цій плахті ціни нема! Це плахта часів Гоголя, і саме тому я хочу бачити її в нашій спальні над ліжком!

— Ча-сів Го-го-ля? — перепитала зовсім приголомшена московка, розгублено блимаючи широко-розплющеними, водянисто-ніякими очима.

— Точно! Таку річ не продають! Її зберігають, як реліквію... А Ви пропонуєте мені сорочку і... сто карбованців! Стидайтесь! Чи не за спекулянтку Ви мене, бува, приймаєте?

— Що Ви, що Ви, Ревека Миронівна! Мені добре відома Ваша освіченість, талановитість, інтеліґентність... Зрозумійте мене! Я прошу Вас відступити мені цю плахту, як приятельці Вашій, що повезе її до столиці нашого великого СССР — до Москви — матушки... Розумієте? — тут гостя зацокотала швидко — швидко, захлинаючись, і „а-каючи" не лише на всіх ненаголошених „о", а навіть і на „е" та „и", що вже було справжнім московським діялектом без жодного дотику мовної

ЗАКЛИК

До всього членства Хліборобсько Освітнього Союзу та до всього громадянства

Згідно з рішеннями Загальних Зборів Хл боробсько-Освітнього Союзу з дня 1. квітня 1951 р. Центральна Управа Товариства приступила минулого року до будови Репрезентаційного Дому в Курітібі при вулиці Авґусто Стелфелд 799.

Ще минулого року з енергією і запалом було викінчено першу частину будови—залізобетовний фундамент, вартість якого винесла кр. 265 000,00. В цьому році, від часу Надзвичайних Загальних Зборів з 29. січня 1953 р., приступлено до будівництва другої частини будови—стіни. Вже вложено десятки тисяч цегол, і контури майбутньої будови рельєфно окреслились.

Та останніми днями Будівельний Комітет при Центральній Управі змушений був тимчасово припинити будову через брак фінансових засобів.

Випущені в продаж акції на суму кр. 1.000.000,00 ще повністю не викуплені. Загально декларацій маємо близько 550 тисяч крузейрів. Одначе всі здекляровані суми ще не дійшли до каси. Це в свою чергу створює великі труднощі у дальшому продовженні будови.

Приступаючи до будови, Центральна Управа і Будівельний Комітет розраховували на вже здекляровані суми, сподіваючись одержати їх в найближчому часі. Та сталося так, що багато акціонерів не виконали своєчасно своїх зобов'язань, створюючи цим самим загрозу для дальшого ведення будови.

Окремо мусимо підкреслити на цьому місці енергійну акцію нашого жіноцтва, яке своїми пожертвами вносить неоцінимий вклад в загально-громадське діло.

Центральна Управа і Будівельний Комітет закликають все наше членство і громадянство внести найближчим часом здекляровані суми на будову Дому. Закликаємо всіх тих, які ще не підписались на викуп акцій, щоб вони протягом найближчих місяців зробили це і тим самим виконали свій почесний громадський обов'язок

Допомагаючи справі будови, Ви допоможете самі собі.

Наша сила—в нас самих!

Центральна Управа і Будівельний Комітет

ОСЕРЕДОК СВУ В ТОРОНТІ

Після певної підготовки, 26-го квітня, ц. р., в залі Українського Відділу Канадійського Легіону відбулися Організаційні Збори, підчас яких утворено Осередок СВУ на місто Торонто.

Присутніх на залі прибуло понад сто осіб. Збори відкрив голова Тимчасового Краєвого Організаційного Комітету Спілки Визволення України в Канаді п. Колісник, підкресливши мету і завдання даних зборів.

Після доповіді п. Колісника, в якій порушено ряд національних проблем і способи розв'язання їх Спілкою Визволення України, перейшли до дискусій.

Наступною точкою був запис у члени СВУ. Всього вступило на цих Загальних Організаційних Зборах у члени Спілки Визволення України 52 особи. Потім перейшли до виборів.

Головою Управи Осередку СВУ в Торонті одноголосно вибрали п. проф. Марченка.

Збори пройшли цілком діловито і з добрим успіхом. На закінчення було урочисто відспівано український національний гімн „Ще не вмерла Україна".

ЖІНОЧІ ВІСТІ

ПОРТРЕТ ПЕТЛЮРИ—РОБОТИ ТАНІ ТАМАРСЬКОЇ

Молода українська малярка із Сан Павла, Таня Тамарська, намалювала винятково вдалий портрет Головного Отамана Симона Петлюри. Портрет виконано акварелью. Фарби покладено виразно, чітко, з тонким мистецьким смаком.

Погруддя Головного Отамана зображено в уніформі, з усіма належними відзнаками. Особливу увагу молода малярка приділила відтворенню обличчя Симона Петлюри. Наче живі очі на портреті огорнуті незримою димкою мрійности. Взагалі легким серпанком задуми й зосереджености окутана кожна риса обличчя.

Всі, хто вже бачив цей чудовий портрет від щирого серця привітали молоду малярку з величезним творчим успіхом, що водночас є дуже цінним вкладом у справу збереження наших національно-історичних пам'яток.

Минуть роки і виконане сьогодні молодою українською патріоткою на еміграції артистичне зображення сл. п. Симона Петлюри буде з почестями перевезене на Батьківщину, де прикрашатиме урядову залю Вільної України.

Під час роботи над портретом Таню Тамарську консультували її батько, п. Юрій Тамарський та його приятелі—українські комбатанти, що особисто зустрічалися з Головним Отаманом. Її мати, пані Ірена Тамарська, весь час заохочувала свою дочку до цієї відповідальної праці.

Таня Тамарська досі знана в Сан Павлі своїми акварельними малюнками—бразілійськими пейзажами, що мають великий попит серед місцевої публіки.

Наша малярка бере діяльну участь в українському громадському житті цього великого південно-американського міста.

Валентина Шурай

АНКЕТА М.М.М.

Світовий Союз Матерей (М.М.М.) розписав у листопаді м.р. анкету, бажаючи зібрати дані про економічні умовини домашнього вогнища в різних країнах. СФУЖО, що є членом М.М.М. від 1950 р. розіслало анкету своїм сфедерованим організаціям. Жіночі організації живо відгукнулись і надіслали відповіді з Англії, Аргентини, Австралії, Бельгії, Бразілії, Канади, Німеччини, Франції й Венецуелі. Відповіді дали повну картину економічних труднощів із якими мусить боротися наша мати на новому поселенні

Матеріял анкети опрацювала Виховна Комісія СФУЖО. Відповіді зібрано окремо для кожної країни, підкресливши її особливості. Вислід анкети передала Виховна Комісія при СФУЖО ще в лютому ц. р. секретаріятові М.М.М. У найновішому числі "Вістей М.М.М." поміщено частину цієї праці. "Вісті М.М.М." зацікавилися особливо питаннями, що торкаються родинного заробітнього додатку і можливостей лікування сім'ї працівника.

Референтка преси Л. БУРАЧИНСЬКА

Будуймо Дім!

ПОЖЕРТВИ ЖІНОЦТВА

Пані Анна Місюра з Віла Ґваїра (Курітіба) склала 100 крз. на будову Репрезентаційного Дому і кличе скласти такі ж пожертви пань: Марію Мороз з Паранаґви та Марію Онишків з Курітіби.

Прийнявши виклик пані Віри Сальвиненко, пані Клавдія Ващенко жертвує на будову Дому 100 крз. і викликає зробити це ж саме пань: **Марію Барвінську, Ірену Тамарську, Ольгу Дзюру, Анну Дорошенко і Олександру Баль**—всі із Сан Павла.

Пані **Анна Дмитрів** з Нової України склала 100 крз. і закликає піти її прикладом пань: Анну Груш, Марію Ґалян і Марію Гнатів з Нової України; **Марію Задорожню** з Ірасими і **Теклю Орач** з Папандуви.

Пані **Марія Демчук** з Курітіби жертвує 100 крз. і прохає відгукнутися таким самим внеском слідуючих пань з Курітіби: **Аніту Глушко Фіяла, Анастасію Климчук** і **Зіну Вихор**.

Пані **Марія Перейма** з Круз Машадо дає 100 крз. на будову Дому і закликає внести таку ж суму пань: **Аврору Перейма** і **Марію Маринюк**—теж з Круз Машадо.

Пані **Меланія Барабаш** з Марінґа складає 100 крз. і викликає пань: дружину п. **Івана Ковбича** з Ґвадіями, дружину п. **Василя Шумлянського** і дружину п. **Миколи Кульчицького** з Марінга.

Пані Марія Сачковська з Іраті склала 100 крз. і викликає пань: **Віру Веселович, Михайліну Швайчук** з Іраті.

Пані **Марія Божко—Фесик** з Монте Алеґре склала 100 крз.

Пані **Євдокія Процик** жертвує 100 крз.

Загальна сума пожертв нашого жіноцтва становить 6.700 крз.

ВІД УКРАЇНСЬКО-КАТОЛИЦЬКОГО ГЕНЕРАЛЬНОГО ВІКАРІЯТУ В БРАЗІЛІЇ

До Всечесних Отців Парохів, Душпастирів і Хвальних Церковних Комітетів українського обряду в Парані

Слава Ісусу Христу!

Українсько Бразілійський Комітет для Святкувань Століття Парани звернувся до нашого Генерального Вікаріяту з просьбою про співпрацю включно до всіх церковних установ для гідної репрезентації українського населення в тих надзвичайних торжествах.

При тому повідомляємо, що з нагоди століття еманципації Парани відбудеться також у днях від 26 до 29 листопада Перший Провінційний Евхаристійний Конгрес у столичному місті Курітіба, який становитиме без сумніву найвищу точку тих же святкувань.

Українсько-католицька Церква в Бразілії зовсім зрозуміло почувається до обов'язку взяти активну участь в тому Конгресі, як також і в інших точках ювілейних святкувань, у яких будуть представлені культура, мистецтво і здобутки українського етнічного елементу в Бразілії.

Засягнувши ради Всечесніших Отців Совітників, прихиляємося до просьби згаданого Комітету і заряджуємо слідуюче:

Всечесніші Отці Парохи і Душпастирі, порозумівшись з комітетами дотичних церков і каплиць, у найближчому часі надішлють з церковних кас, на адресу Вікаріяту, певну суму грошей — бодай 200,оо кр. із кожної каплиці, на покриття незвичайно великих видатків, зв'язаних з гідною репрезентацією українського населення в ювілейних святкуваннях Парани.

Крім цього, вважаємо за вказане заохотити весь український загал до зрозуміння жертвенности і співпраці у зверненнях та зарядженнях Українсько-Бразілійського Комітету для Святкувань Століття Парани.

Сподіючись певного порозуміння в так важливій справі, остаюсь

з найщирішим привітом
і пошаною.
о. К. ПРИЙМА
Ген. Вікарій

культури. Вона говорила щось про впливи свого чоловіка в Курупрі*) СССР, про широкі можливості бути для „душечки" Ревеки Миронівни корисною або... й шкідливою..

Назвавши Ревеку Миронівну „душечкою" чи не в десятий уже раз вона, нарешті, замовкла, витираючи ретельно рожевою хусточкою піт на чолі під навалою цілої копиці кучерів: вичерпалась до дна... У спальні хмарою нависла мовчанка.. чути було, як з епічним спокоєм і старечою мудрістю притакував на вічнім столику годинник... На білім чолі всебічно приємної дами тим часом рівчачками набігли глибокі зморшки...

—Душечка! Ґалубушка Ви мая! Ангел! Ащаслівте!

—Не можу!—гострим ножичком відрізала Ревека Миронівна.

—Не.. мо-же-те? Як це так?—перепитала Марія Іванівна і підвелася з крісла-гойдалки — рішуча, масивна, й грізна, як та роздратована ведмедиця..

Хто зна, чим саме і як закінчилася б ця суперечка двох милих приятельок: мабуть, таки посварилися б вони за плахту-красуню, як колись Іван Іванович з Іваном Никифоровичем за рушницю; мабуть, таки дійшло б у них до образи, рівнозначної з „гусаком", якби.. звинний розум і такт всебічно приємної дами не врятував становища.

—Ідея! — вигукнула вона весело, обнімаючи свою гостю за пишний стан саме в тім місці, де мала б бути талія:—Ідея! приходьте, моя дорогесенька, сьогодні до мене ввечері годині... в дев'ятій, і я поведу Вас до одного спекулянта, що масово скуповує ручні вироби в селян і... перепродує їх курортникам... таємно, розуміється.. Але в нього є чималий вибір плахт і килимів, і Ви собі карбованців за 300 — 400 придбаєте таку плахту, яку не соромно буде й до Москви повезти. А як хочете, то поведу Вас і до Хайнацької... Я з нею в гарних стосунках.. До речі, вона, як керівник школи українського народнього мистецтва, одержала на виставці в Москві медаль і похвальний лист... У неї можете замовити собі блюзку або сукню в українськім стилі з Вашого матеріялу, розуміється... Тоді матимете цілком нову й мистецьку річ.

—Що Ви кажете?!? А я ж цього не знала! Ви мая галубушка,—живий скарб!—з цими словами дама просто приємна з силою схопила в свої могутні обійми струнку постать всебічно приємної дами, і... вони дзвінко розцілувалися в обидві щоки..

V.

ТРУДНОЩІ РОСТУ

Чверть години пізніше Ревека Миронівна була вже в кухні. Господиня типу всебічно-приємної дами, як правило, має ніжні ручки, бо ніколи не робить чорної роботи сама, але вона частенько навідується до кухні, частенько і в найглибші кутки зазирає.. До того ж буває інколи такий настрій, коли від переповнення душі хочеться хоч із кимнебудь поговорити....

—Знаєш, Ганно, Марія Іванівна казала, **що і в Москві, і в Ленінграді український стиль у великій моді**. А я ж на те їх очах за якихнебудь півроку все помешкання в українськім стилі прибрала, і це мені **нічогісінько** не коштує... Ні-чо-гі-сінь-ко!

—Так, кожна річ—то кусочок хліба!—відповіла Ганна, зиркнувши збоку на свою господиню колючими очима: — Ви недумайте, що як я... „опудало з Хомутця", то вже й не розумію нічого...

В іншу хвилину Ревека Миронівна, напевно, звернула б увагу і на колючі вогники в глибинах Ганниних очей, і на тон, яким вона вимовила останнє речення, але... увагу її раптом прикувало щось **інше**, і вона, мабуть, і не чула Ганниних слів..

—А це що таке?—спитала різко, ткнувши ніжним пальчиком у глечик, по самі вінця заповнений якоюсь брунатно-тьмавою рідиною...

—Це... – Ганна розгубилась:—Це.. я злила до глечика рештки недопитого какава.. Це... я за два дні стільки назбирала...

—Гм... А цікаво знати, **навіщо** ти це робиш?

Тон господині не обіцяв нічого доброго, і Ганна мовчала, уп'явшись очима в підлогу... Лише мускул один —неслухняний! — тремтів у кутику щільно-стулених уст...

—Ти мавш відповідати, коли я питаю!

—Та... самі знаєте... сьогодні ярмарок, то... є тут і наші голодні люди з Хомутця..

– Скільки разів я маю тобі повторювати, що жодного голоду нема?!? І що вештаються по місту й просять хліба лише куркулі, та підкуркульники, що не хочуть працювати в колгоспах?

—Неправда!—Ганна різко підвелася з ослону,—висока, худа, колюча й грізна, забувши, мабуть, про те, що вона — наймичка, і що діло її маленьке—робити й слухатися:—Неправда! Ось хоч би й у нашому селі колгоспники також голодують, бо їм зерна й на посів недосить лишили.. У Хомутці геть усі чисто попухли... Хіба ж я не знаю?!? Ось я Вам сьогодні свою сестру—колгоспницю Оришку приведу... Подивитесь **яка** вона... нехай **вона** Вам **сама** розкаже, коли **мені** не віrите..

—Твоя Оришка мені абсолютно непотрібна!—гострим ножичком відрізала Ревека Миронівна:—Ось краще піднеси з підлоги мою пічну сорочку, бо ти вже, здається, готова потолочити її ногами... Запам'ятай собі раз і назавжди, **що голоду нема**... Є тільки труднощі росту..

—Тру-дно-щі ро-сту?!? — Ганна вмить переступає тих два кроки, що ще відокремлювали її від господині, і, пронизуючи її обличчя своїми пекучими очима—сверликами, говорить швидко-швидко, захлинаючись:—**Так ото від тих труднощів росту в кожному селі тепер так багато мертвих, що їх без труни**, без священика... **десятками в одну яму, як собак, закопують?!? Так ото від... росту люди... людей їдять?!?** Цікаво! А я й не знала досі, **від чого** воно таке сталося! Тепер, спасибі Вам, знатиму!

Тривала павза, яка дає моральну перевагу Ганні... Блакитно-сірі очі всебічно приємної дами, не витримавши дошкульного контакту з карими очима наймички, метушливо й сполохано тікають геть і... знову спиняються на глечику... На цей раз вони занурюються й поза глечик...

—Отже, Ганно, ти кажеш, що це —какао? А... кому воно призначене?

—Оришці! Після обіду вона має за курортом у кущах чекати, поки я їй те какаво винесу...

—Ну, а ця скоринка хліба теж їй!—і всебічно приємна дама показує на скоринку, яка й за глечиком не сховалася від її пильного погляду.

—Так! Їй! А хіба що? Це ж не крадене! Я хочу дати Оришці те, що Ви не допили й не доїли...

—Ось що, Ганно, тепер для мене зовсім ясно, що ти приваблюєш на територію курорту тих жахливих обідранців, а їм же сюди показуватись не вільно...

—Боже мій милий! Хіба ж я цього не знаю?!? Кажу ж Вам, що я в кущах.. ген ген далеко за курортом віддам їй теє какаво так, що ніхто й небачитиме... Ні жодна душа! Я..

– Ганно!—сухо обірвала її Ревека Миронівна, недбалим рухом правої руки виливаючи какао з глечика в помийницю:—Запам'ятай собі! Щоб це було **в останній раз**, якщо ти маєш бажання в мене служити!

І слідом за какао полетіла в помийницю скоринка...

—Що робите?!?—на ввесь голос закричала Ганна, але Ревеки Миронівни вже не було в кухні...

Лише пахощі „льоріган коті" в повітрі та метушливі кружляння скоринки на поверхні так несподівано сполоханих помиїв свідчили про її недавню присутність...

(Закінчення в наступному числі)

*) Курортне управління

ГУМОР ПОЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ

(ЗА «ГОЛОСОМ КАНАДИ»)

Якось раз підслухано таку розмову:

—Що не кажіть, я такої думки, що Жданов помер природною смертю.

—Та ж його вбили.

—Власне, власне, це ж і є в СССР природна смерть.

* * *

У Болгарії одна жінка народила трое дітей і болгарська комуністична влада, за прикладом "старшого брата" вирішила використати цю подію для пропагандивних цілей. Матері надано почесні титули і медаль, а дітям з великим галасом"надано "такі імена: Маленков, Червенков, Народ.

По кількох місяцях представники комуністичної влади прийшли на контроль. Застали матір при дітях. Одне дитя вона годувала, одно спало в колисці, а третє ревіло на весь рот.

"Воно так цілий день" — каже мати, „Маленков весь час жере, Червенков спить, а Народ плаче."

* * *

"Чи мали ви вже нагоду бачити кого із високопоставлених шишок, скажімо, кого з членів президії верховної ради СССР?"

"Ні, якось не довелось".

"Гм... А бажали б бачити кого з них?"

"Ще й як.."

"А кого?"

"Вдову по Берії, на похороні Маленкова".

* * *

Харків. Саборова дача, цебто дім для божевільних, у великому піднесенні. Через кілька днів відбуватиметься тут прийом для делегатів верховної ради СССР, які мають переконатися в блискучих досягненнях соціялізму і між божевільними Розумово хорих підготовляють до прийому. Вони мають вивчити як привітання популярний в Союзі ССР лозунг: "Жити стало краще, жити стало веселіше". Врешті надійшов день прийому. Члени верховної ради вдоволено слухають привітання, які божевільні закінчують унісоном " Жити стало краще, жити стало веселіше".

Але одному із членів Верховної Ради впав в око один чолов"яга, що стояв осторонь і мовчазно приглядався до гучної церемонії.

Підійшовши до нього, член Верховної ради спитав:

"А ви чому не деклямуєте "жити стало краще"?

„Та ж я не божевільний, я тільки працюю тут помічником лікаря".

ПОЧЕСНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ

Вп. Андрій Перейма	—100	крз.
„ Павло Романюк	—100	„
„ Микола Шкоруща	—100	„
„ Мирослав Сисак	—100	„

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

ГРИГОРІЙ СТАСИШИН, УНІОН да ВІТОРІЯ. Весь час „Хлібороба" Вам надсилали на К. П. ч. 54. Згідно Вашого листа тепер (починаючи з часопису ч. 16) шлемо Вам „Хлібороба" на К. П. ч. 42. Будь ласка зверніться на місцевій пошті до власника „Кайші Посталь" ч. 54, можливо він Вам зверне деякі числа часопису. По тому просимо Вас повідомити редакцію, яких бракуватиме чисел газети і ми дещо надішлемо Вам зі свого архіву.

ВЕТЕРАНАМ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ, САН ПАВЛО. З приводу затркнутої у Вашому листі справи—редакція дала вичерпні вияснення в часописі ч. 14.

МИХАЙЛО АТАМАНЮК, КУРІТІБА. Належні Вам часописи, починаючи з ч. 11, зберігаються в редакції. Кожного дня можете їх відібрати.

ОЛЕКСАНДЕР КОЦОВСЬКИЙ, КУРІТІБА. Належні Вам часописи, починаючи з ч. 11, зберігаються в редакції. Кожного дня можете їх відібрати.

АНДРІЙ ПАШКО, в ПАВЛО ФРЕЙТАС. На Ваше прохання, надсилання часопису, починаючи з ч. 14, стримуємо і надалі зберігатимемо їх у редакції до часу одержання Вашої нової адреси.

П. СОТНИК ІВАНЮК, КУРІТІБА. Ласкаво просимо Вас завітати до редакції в справі вияснення деяких питань щодо передплати часописа.

П. ГРИГОРІЙ БАРАНЮК. Завжди надсилаємо Вам часопис на адресу: К. П. 594, Курітіба. Якщо маєте іншу адресу, будь ласка, повідомте про це редакцію.

НАДІЯ ФЕЛИК, КУРІТІБА. Ласкаво просимо завітати до редакції для відібрання книжки Олени Звичайної „Селянська Санаторія", що її шановна Авторка надіслала для Жіночої Організації в Бразилії.

РОЗШУКУЮТЬ

ВАСИЛЬ ПАВЛЮЧУК, який приїхав до Бразилії з кол. Сельце, повіт Ковель, Волинь, пошукує своїх дітей: ВАСИЛЯ і ЄВДОКІЮ, народжених 15.3.1919 р та АНТОНА, народж. 1924 р.

Їх, або хто знає про їхню долю, прошу писати на адресу:

Básilio Pauluchuk,
Caixa Postal, 432
Maringá—Paraná—Brasil.

Закордонні часописи просимо ПЕРЕДРУКУВАТИ.

ПЕТРО ТРЕТЯК, Син Івана Третяка й Антоніни Куць, з Гутисько-Турянське, повіт Радехів, Західня Україна, пошукує своїх братів, родичів та знайомих у Канаді, США й Англії.

Прошу відповідати на адресу:

Peter Trytiak, Caixa Postal 1340,
Curitiba, Paraná, Brasil

Просимо всі українські часописи закордоном передрукувати це оголошення.

Чи Ви вже вирівняли передплату за 1953 рік?

Оголошення

Секція Молоді при Хліборобсько-Освітньому Союзі щонеділі влаштовує

Вечірні Забави

в будинку при вулиці Віскондє до Ріо Бранко, 557.

Початок—15 год., кінець—19 год.

Прохаємо всю нашу молодь в Курітібі—членів і хто хоче вступити в члени—приходити на забави.

Звертаємо увагу батьків, що ці забави дуже гарні і принесуть користь їхнім дітям.

Закликаємо молодь прийти раз на тиждень (в неділю) забавитися, а також взяти участь в праці одиноко зорганізованого такого роду гуртка в цілій Бразилії.

УПРАВА